

Domovina i Domovinski rat očima naših učenika

U mnogim brojevima školskog lista „Žubor“ učenici su iznosili svoje osjećaje ljubavi i zahvalnosti prema domovini, njezinim braniteljima, žrtvama Domovinskog rada. Neki su i sami osjetili što znači biti prognan, potjeran iz svoga doma, izgubiti svoje najdraže. Svojim su riječima i slikama pokazali kako se domovina voli i poštuje.

U vrijeme kada obilježavamo 30. obljetnicu početka Domovinskog rata, ovo je prilika prisjetiti se svih njih.

HRVATSKE KAPI

Gledam kroz prozor
u život i gle:
tamo u daljini
kapa kap po kap:

Jedna za vjeru
naroda.
Druga za snagu
njegovu.
Treća za ljubav.

A ona posljednja,
meni najmilija,
klizi u čežnji
za slobodom, nadom
i ljepšim sutra
moje domovine

Maja Banovac, 6.c

GRAFIT, olovka: *Marjana Lukčević, prognanica iz Vukovara, 6.b.*

PISMO MOM ILOKU

Dragi moj grade!

Evo, već je šesta godina kako sam u progonstvu, a u meni i mojoj obitelji želja za povratkom sve je veća.

Zapravo, već mi je dosta tuđine. Znam da me čekaš na istoku Hrvatske jači od svih onih zlikovaca. Zidine stare prkoseći neprijatelju nisu Te izdale. Čekaju me Tvoji vinogradi s najsladim groždem na svijetu. S brjegovna već gledam ponosnu i svu slobodnu Slavoniju i Srijem. Gle, i Dunav mi se smiješi svojim blistavim plavim i zelenim licem.

Grade moj, čekaj me još samo malo jer samo mi možemo čuvati i njegovati Tvoje vinograde. Samo mi imamo pravo hvatati ribu iz bistrog Dunava. Samo Ti mi možemo vratiti radost i sreću.

I zato, budi strpljiv, jer bliži se trenutak našeg zagrljaja.

Do skorog susreta voli Te Tvoj Ivan

Ivan Ferenčević, 8.b

JUČER

Jučer je sijalo
SUNCE.

Jučer sam mirisala
CVIJET.

Jučer sam grčila
OBITELJ

i bila sam
SRETNA.

Maja Banovac, 6.c

VJEČNA HRVATSKA

Vječna kao sinje more
lijepa kao zelene gore.

Njeno ime široko i glasno se ori
kao kad se munja s gromom bori
zuji, šapće, tutnji, buči
žamori, šuška, huji, huči.

Riječ Hrvatska ponosno se čuje
i tamo negdje u daljini odjekuje.

Modro more, maslinici,
zlatno klasje u ravnici,

u sve to uloženi su krvavi trud
al' nek se zna da će Hrvat
kročiti tud!

Mirjam Grosek, 7.c

HRVATSKA

Svuda kuda pogledam -
Hrvatska...

Hrvatska u jeziku,
Hrvatska u moru,
Hrvatska u planini,
Hrvatska u dohu,
Hrvatska je razlog
zašto moje srce kuca,
zašto svakog jutra
čekam radosna izlazak sunca.

Sanja Žugić, 8.c

**DRAGI
KAMEN**

Suzi pod okom,
sunce šalje poljupce.
Gle, dragi kamen!

Ana Marija Baotić, 6.c

KRIK

Ruševine kuća,
zapaljena sela,
strah i žalost
u srcima
i krik djece.

Ljubav nestala,
tuga nastala,
žalost u srcima
i krik djece.

Života nema,
smrt ostaje,
tuga u srcu
i krik djece.

Ivan Vučemilović-Vranjić, 5.a

Radost ponovnog susreta

20

Evo me u Županji, najljepšem kraju na svijetu. Usred zelenila, čist i uredan autobusni kolodvor. Ljudi susretljivi i gostoljubivi.

Čekaju me djed i baka. Velika je radost ponovnog susreta. Prolazimo širokom ulicom omeđenom starim platanama. Posvuda automobili raznih boja i gle, stara zaprežna kola s parom prekrasnih riđana. Na raskrižju gužva. Mladi motorist uznemirio konje.

Udišem svježiji zrak. Bezbrojni izlozi trgovina i kafića kupaju se na podnevnom suncu. Na svakom koraku poneko poznat. Uzvracam pozdrave. Naš mali trg, pun cvijeća, šepuri se novoposađenim mladim drvećem. Klinci na rolama neoprezno jure. Preko puta Županijska banka uvijek puna ljudi. Pleteni stolci ispred Gradske kavane mame na odmor.

Dolazimo do velikog raskrižja i jedinog semafora u gradu. Na trenutak osjetih djelić zagrebačke gužve u malom slavonskom gradu. Odjednom uđoh u oblak prašine i začuh buku strojeva. Što je ovo? Gdje je stara samoposluga? Umjesto nje – gradilište nove zgrade. Preko ceste nova autopraonica. Jedva prepoznajem centar.

Iza ugla smiješi mi se moja ulica. Veselim se starim kućama. Ponovno konjski topot na asfaltu. Ponosni bijelac okičen i nagizdan i na njemu još gizdaviji jahač. To se susjed sa svojim lipicancem vraća s neke parade. Šteta što nemam fotoaparata! Već vidim rodnu kuću svoje majke ograđenu narančastom ogradom. Po tome je jedinstvena. Pred kućom travnjak i visoki razgranati orasi. Složena drva za ogrijev odmaraju se u hladovini. Evo i susjeda. Smiješe se i dovikuju: "Neno, zdravo! Opet si nam došla? Kako si?" Milo je čuti dragi šokački naglasak. I večer se polako spušta. Vjetrić donosi mirise sa Save i pjesmu zrikavaca. Zvijezde su večeras isplele bijeli veo, možda meni u čast?!

Kakav mir i ljepota! Ni rat to nije uspio uništiti. Predivne ravnice, polja puna kukuruza kao usta zlatnih zuba, žuto more žita i stare seljačke ruke osute žuljevima nisu se dale pokoriti i ostale su dio naše domovine.

Bože, hvala Ti!

Dina Bosnić, 5. b

SUMORAN ZALAZAK SUNCA

Ratna je godina 1991. Podne. Izviđačka grupa naših gardista odlazi u izviđanje teritorija. Kreću iz Saborskog. U prostranim ličkim poljima i visokim brdima skrivaju se oni zli "ljudi". Naši ni ne slute što će im se tog popodneva dogoditi.

Nakon dugog pješaćenja nađu se pred velikim jarkom. Šuljaju se polako i oprezno. Čuje se samo granje što pucketa ispod njihovih nogu.

Odjednom začuje se pucjava. Cvrkut ptica prestaje, vjetar se smiruje, bilje zašuti. Naši su se vojnici našli u zasjedi koju su im postavili zlikovci. Pokošeni rafalima pali su na zemlju, a odjeća je počela crvenjeti.

Još uvijek živi pokušali su pružiti otpor, no neprijateljima nije bilo teško pucati po nemoćnim i bespomoćnim ranjenicima.

Među grupom ranjenih branitelja bio je i moj otac. U zadnjim trenucima svog života tužnim, ali ponosnim pogledom pogledao je crveno sunce kako zalazi. Ugasnuo je zajedno s njim.

Zločincima koji su ubili mog tatu i njegove suborce određena je kazna. Iako su oni još uvijek u bijegu, nadam se da će ih dohvatiti ruka pravde i pravedno ih osuditi kada ja ne mogu.

Ivan Pavlić, 6.a

HTIO BIH

BITI

KAO MOJ

TATA

Svi dobro znamo da je u ovom krvavom domovinskom ratu poginulo puno hrabrih junaka koji su svoje živote dali za slobodu domovine i našeg naroda. Mnoga djeca ostala su bez svojih bližnjih.

Jedan takav dječak ide sa mnom u razred. Zove se Ivan Pavlič. Već ga dugo želim pitati kako se osjeća i kakav je to život bez oca. Danas sam odlučio to učiniti. Pozvao sam ga k sebi i razgovor je započeo:

- **Ivane, kakav je život bez oca?**

Život bez oca je tužan i tek napola ispunjen srećom. Kada pomislim na njega, obuzme me žalost. Sjećam se kako mi je čitao bajke, tiho i nježno. Sjećam se da mi je kupio puno igračkaka i još se danas igram s njima.

- **Osjećaš li njegovu toplinu u svom srcu?**

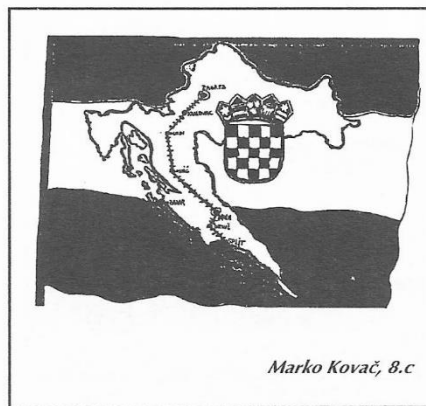
Da. Još uvijek osjećam njegovu toplinu u svom srcu. Kada me zagrlio zadnji put, osjećao sam kako nam srca jače tuku.

- **Nedostaje li ti njegova nježnost i brižljivost?**

Da, nedostaje mi. Uvijek me pazio i brinuo se za mene. Sjećam se da mi je kupio dva kunića i dva psa. Mislim da je moj tata bio dobar i pažljiv otac.

- **Što misliš, kolika je žrtva tvog oca i drugih očeva koji su poginuli za domovinu?**

Mislim da je puno žrtava bilo za domovinu Hrvatsku. Žao mi je i drugih očeva zato jer su poginuli, a jedan od njih bio je tatin prijatelj.

- **Jesi li ponosan na svog oca?**

Ponosan sam na svog oca jer je dao svoj život za domovinu i ... nije se bunio da ide u rat kao neki drugi. Htio bih biti kao moj tata, a ... možda i hoću

Vinko Ergotić, 5. a

Uživam u miru

Tužan je bio rastanak. Pamtim ga i danas. Suze u očima, gorčina, strah, neizvjesnost. Kamo ćemo s rodne grude?! Što će biti s nama?! Gdje su naši najmiliji: bake, djedovi, prijatelji?! Moram li ostaviti sve svoje igračke, knjige, uspomene, djetinjstvo?! Što sam skrivio?! Pa ja sam samo dijete!

Tako nas je taj put, težak i trnovit, doveo i do Hrvatske, do Zagreba. Došao sam s roditeljima u nepoznato. Uz velike napore i prijateljsku pomoć našli smo stan, a roditelji kasnije i posao. Život se ponovno osmjehuje. Mir se vratio u moju obitelj. Opet sam siguran i sretan. Našao sam novo društvo, nove prijatelje, novu školu. Mnogi su imali slične sudbine mojoj pa su me razumjeli. Rado se družim s drugovima iz svojega razreda. Šećemo, razgovaramo, bavimo se športskim aktivnostima...

Uživamo u miru, u ljubavi, u spokojstvu. Planiramo daljnje školovanje i uživamo jer šećemo slobodno ulicama grada i parkovima, zakucavamo loptu u koš i zabavljamo se. Smijemo se ludorijama, pričamo viceve, radujemo se svakom novom uspjehu u učenju i vladanju. Povjeravamo jedni drugima naše male ljubavne tajne... A kad samo pomislim da je sve moglo biti drukčije! Jezivo drukčije! Ali život je divan u miru, na svakom licu zrcali se osmijeh i radost, sreća i ljubav. Mir i ljubav ispunjavaju i moje srce, žive sa mnom.

Uživam jer se mirno igram, mirno spavam, marljivo učim i provodim sretno djetinjstvo. Rat je iza mene. On je samo moje neugodno sjećanje.

Jer, ja sam imao sreće!

Marko Blajić, 8. a

Priča o Dori

Ovo je priča o Dori. Istinita priča o djevojčici iz Vukovara. Upoznala sam je u bolnici u Zagrebu. Rat u Hrvatskoj huktao je punom parom. Ginulo se, i ne samo u Vukovaru. Ginulo se i usred Zagreba, iako u mojem gradu pravoga rata i nije bilo.

Bila sam bolesna i ležala sam u bolnici. Ali moja bol prema Dorinoj bila je zanemariva. Iz slabašnog tijela omotanog zavojima virile su samo uplašene oči. Njezina je priča strašna za svakoga, a naročito je bila za moje dječje uši.

Pogođena je gelerima i cijelo joj je tijelo bilo u ranama. Dorin tata je poginuo u Vukovaru, a za majku ne zna gdje je, zadnjeg čega se sjeća je da su je pretukli prije no što su je odvojili od nje. Slušajući je kako teško govori i s mukom se prisjeća strahota koje je prošla, plakala sam s njom. Suze nisu danima prestajale teći. Pomagala sam joj koliko sam mogla, dijelila s njom sve što bi mi mama donijela u bolnicu. Premda sam išla tek u drugi razred, razumjela sam što znači biti bez roditelja, naročito bez majke. I moj je tata bio na ratištu i bilo je neizvjesno što će mu se dogoditi. Zato sam strahovala za nj.

Ja sam ozdravila prije Dore. Naši su se putovi razišli. Nadam se da je pronašla majku i da se vratila u svoj voljeni Vukovar.

Tea Čelebić, 8. c

(rad je sudjelovao na općinskom natjecanju LIDRANO '98)

JA DOMOVINU IMAM...

Hrvatski vojnik u obrani domovine

Rat je. Fijuk granata razbija snove i sreću.
Zvuk sirene tjera ljude u skloništa i podrume. Oči široke od straha i strepnje, gledaju sa nevjericom na srušene škole, kuće i ubijene ljude.

Medjutim u blizini, tračak svjetlosti daje snagu i nadu da će tome biti kraj. Na toj liniji, svojim životom brani nas hrvatski vojnik.

Ne tako davno rat ga je iščupao iz mirnog života. Nije se razlikovao od bilo kojeg vršnjaka. Volio je zalaske sunca i ljubavne pjesme. Volio je sa prijateljima sjediti u Kazališnoj kavani ili čekati djevojku na trgu " pod vurom ".

Sada mu se čini da je to bio tek san. Davno sanjan san.

Hladno je, lagano drhti i sjeća se svega.

Odjednom sjećanje se prekida i eksplozija ga vraća u stvarnost.

Njegova hrabrost, odlučnost i istina pobijedit će.

Mora, jer čekaju ga njegova majka, prijatelji i njegov narod.

Branka Biščan 6.c

Pobijedit će pravda

Zašto se krv prolijeva?
Zašto slavuj više ne pjeva?
Zašto se čuje topovska buka?
Zašto sreću ne dohvati ruka?
Zašto je rat?

I dobro srce slomljeno od zla što mu prijeti!
Grobovi poginulih hrvatskih junaka.
Suze i bol prognanih ljudi.
Uplakano dijete u naručju nepoznatog čovjeka.

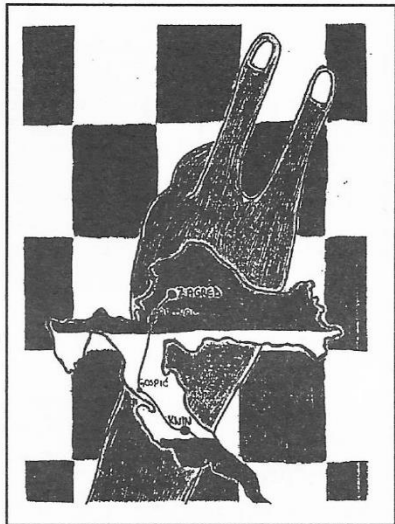
U meni ponos se budi.
O Bože, podari nam snage.
Pobijedit će pravda, šapuće mi netko.
Istrajat moramo, istrajat trebamo.
Stvoriti te sretnu i ljepšu možemo.

Wanda Prebil , IV. a

SKINUO JE PANCIRKU

Sjećanja naviru...

Znam samo da se tog dana radost razlijevala u potocima... a ja, ja sam plesala sve do jutra. Iste iskre radosti, ponosa i odlučnosti zrcalile su se u njegovim očima kad smo ga godinu dana kasnije posjetili u njegovoj vojarni u Sisku.

Tanja Antić, 8.c

"Gospodo vojnici, časnici i dočasnici, svaku zadaću moramo do kraja odraditi", samouvjeren je govorio, a glas mu je dopirao i do najudaljenijeg vojaka u zadnjem redu.

"Vraćamo se nazad u Petrinju i ostala mjesta samo kad oslobodimo i zadnje okupirano selo na području Banovine."

I Oluja je krenula.

Bio im je na čelu. Mlade je vojake pazio i brinuo se o

njima. Slijedili su ga puni odlučne vjere. Znali su da njihov povratak u okupirana mjesta ovisi o uspješnosti provedene akcije. U jednom se trenutku našao pored njega, isto mlad kao i on, ali posve neiskusni bojovnik.

Skinuo je pancirku i dao mu je.

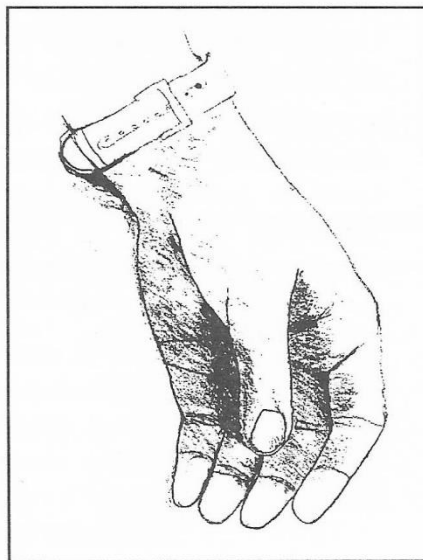
Znao je da to njegovo prvo ratno iskustvo, a ono je najteže.

Danas na ulazu u grad Petrinju pokraj ceste stoji zastrašujuća, uništena tenkovska gusjenica, a samo nešto dalje leži buket prekrasnih crveno-bijelih ruža.

Tu, na tom mjestu, otputovao je u legendu.

U spomen na njega, danas se vojarna u slobodnoj Petrinji zove "PREDRAG MATANOVIĆ — PUKOVNIK".

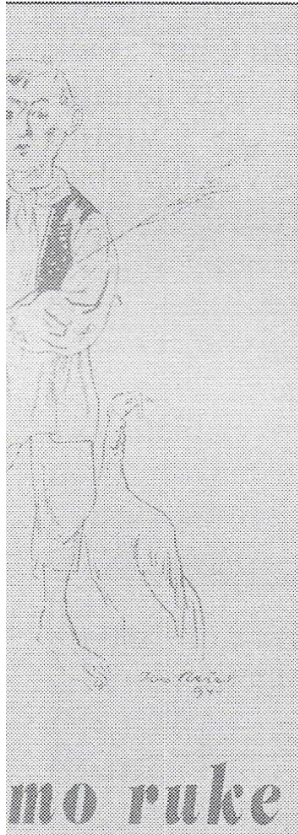
Ivana Briševac, 7.c

Sanja Žugić, 7.c

Pred Zidom boli

Evo, i danas stojim pred Zidom boli. Zapalila sam svijeću kod svake cigle koja nosi ime naše obitelji. Osjećam kao da se ponovno otvara posebna kutija sjećanja.

Svoga strica Andrije, njegovog sina Željka i tete Jele uvijek se sjećam, ali stojeći ovdje pred Zidom, sjećanja su jača, bolnija i snažnija.

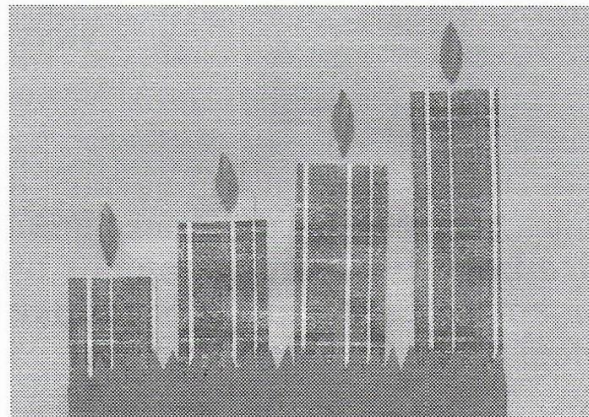
Pojave se njihove slike i lijepi doživljaji koji me ponesu u vrijeme kada su bili s nama. Stric je Andrija bio čovjek koji je volio život. Uvijek se smijao, rado pomagao drugima, volio sve oko sebe, ali najviše svoj Vukovar i Dunav.

Teta Jela bila je dobra žena. Nitko kao ona nije kuhao najbolji paprikaš i pekao štrudlu. A Željko, naš Željo, dečko koji se volio šaliti? Svi su ga voljeli. Njemu ništa nije bilo teško. On je mogao sve i svakome pomoći.

Svi oni imali su jedno srce i zajedničku ljubav, a to su Vukovar i Hrvatska.

Stojeći pred Zidom, tužna sam, ali ponosna. Oni me obvezuju da ih se sjećam svaki dan.

Dajana Juraković, 7.b

1.d

Došao je kraj školske godine. Svi smo ga željno čekali. Veselili smo se ljetnim praznicima, a mi prognanici još i više jer će se mnogi od nas vratiti svojim kućama.

Ja sam također sretna, ali i tužna jer se rastajem od svojih novih prijatelja s kojima sam se jako zbližila. Bili su tako dobri prema meni da su vrlo brzo postali moj razred. I nastavnici su bili puni razumijevanja. Pomagali su svima nama da se uklopimo u novi način rada i da što brže i što lakše nadoknadimo propuštene školske dane.

I sada na rastanku željela bih vam zahvaliti u ime sve prognane djece na ljubaznom primitku. Zahvaliti svima koji su se trudili da nam olakšaju prognanički život. Naša zahvalnost je tolika da se ne može izreći riječima. Ona je u našim srcima i gori plamenom koji nitko nikada neće moći ugasiti.

Ovaj dio našeg života nećemo zaboraviti, a nadam se da ćete i vi nas pamtiti.

ANA HARTMANN 7.a

RAZGOVOR S HRVATSKOM MAJKOM

Ispričat ćemo vam običnu priču o neobičnoj osobi. Svi je znate, ime joj je Kata Šoljić, ali je svi zovu Majka Kata. Majka Heroj. Ona je iz Vukovara, za one koji to još možda ne znaju.

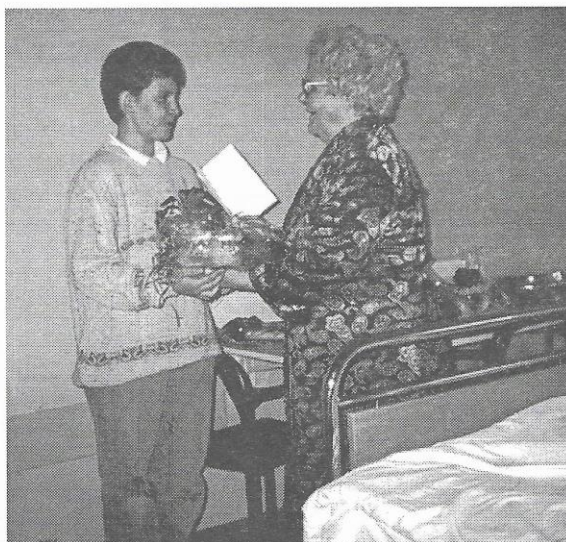
Posjetili smo je u bolnici, jer se Majka Kata loše osjećala. Pitamo je u strahu kako je, a ona odmah spremno i vedro otklanja svaku našu sumnju. Dobro je već, uskoro izlazi, nikako ne želi propustiti poziv gospodina župana Glavaša da bude kuma osječkoj zastavi. Budući da svetkujemo dane kruha pričali smo o običajima u njezinoj obitelji. Najradije se prisjeća kakav je ugođaj vladao u njezinoj mnogoljudnoj obitelji u kojoj nikad nije nedostajalo radosti i smijeha.

Nedjelje su bile najljepše. Dok bi Majka Kata spremala nedjeljni objed i gužvaru s makom, koju su svi najviše voljeli, ukućani bi odmjeravali svoju snagu hrvanjem ili gađanjem u metu. Kao svaka skladna obitelj!

A onda je došao rat! Sve se promijenilo. I majka Kata je utišala glas, izraz na licu se izmijenio, a u očima su zasvjetlucale suze. Četiri je sina izgubila u tom strašnom ratu. Zatirala su sjećanja. Patnja i bol. Ispričala nam je da se još nada, možda su dvojica njezinih sinova ipak živi, ona ih čeka, molitvama hrani svoje nade.

Tugu i patnju ubrzo je zamijenila vjera, životna radost i optimizam, jer Majku Katu ništa ne može slomiti. Ona je Majka Optimizam. Slike

obiteljske idile izmjenjuju se sa slikama sadašnjice. Naglasila je da želi pamtiti samo lijepe trenutke, a da ružni dolaze i sami, njih ne može zaboraviti.

Kad smo joj predavali krušne proizvode, koje smo ispekli uz pomoć naših baka i mama, pitali smo je što poručuje mladima. Rekla nam je: "Ne idite putem starosistemaša. Okrenite se svojoj domovini, jer ona je naša, a ostaje vama mladima."

Otpratila nas je sve do dizala. Radost susreta bila je obostrana. Obećala je da će nas posjetiti u školi. Do skorog viđenja, Majko Hrabrost!

Ana Josipović i Ivana Japec, 8. c

DOMOVINA

*Mladi pupoljci.
Kaplja naše krvi.
Moja Hrvatska.*

PTICA

S ranjenim krilom
izdržala je patnju
krvavog rata.

SMRT

Hladno tijelo.
Kosa nošena vjetrom.
Hladne usne.

Doroteja Majprus, 5. c